

Temat: Podstawa prawna prowadzenia działalności gospodarczej

część I i II

Pojęcie działalności gospodarczej zostało ustalone w art. 2 Ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej. Zgodnie z przywołanym wyżej artykułem: działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Mając na uwadze powyższą definicję, należy zatem wskazać, iż określona działalność kwalifikowana jest jako gospodarcza, jeżeli charakteryzuje się przede wszystkim generowaniem zysku. Innymi słowy, działalność gospodarcza jest zajęciem prowadzonym w celach zarobkowych. Niemniej jednak, istotne jest, aby przedsiębiorca dążył do osiągnięcia zysku, nie zaś, aby ten zysk osiągnął. Oznacza to, iż w sytuacji, gdy przedsiębiorca miał na celu osiągnięcie zysku, jednakże wystąpiła strata, nie przekreśla to statusu danej działalności jako gospodarczej. Z powyższych względów, działalnością gospodarczą nie jest na przykład działalność społeczna, charytatywna czy religijna.

W następnej kolejności należy podkreślić, iż **działalność gospodarcza musi być prowadzona w sposób zorganizowany i ciągły.**

Pojęcie zorganizowania działalności gospodarczej oznacza, iż konieczne jest wykonanie podstawowych obowiązków dotyczących zastosowania wybranej przez przedsiębiorcę lub nakazanej przez prawo formy organizacyjno - prawnej oraz uzyskanie wymaganego wpisu do rejestru sądowego przedsiębiorców, ewidencji działalności gospodarczej, uzyskania zezwolenia, koncesji, licencji itp. na wykonywanie działalności gospodarczej. W zakresie pojęcia zorganizowania działalności mieści się również organizacja kontaktów handlowych z innymi przedsiębiorcami lub konsumentami.

Wymóg ciągłości oznacza, iż za działalność gospodarczą można uznać działalność wykonywaną stale, aczkolwiek nie jest wykluczone prowadzenie działalności sezonowo lub do czasu osiągnięcia określonego celu. Działalnością gospodarczą nie są zatem przedsięwzięcia mające charakter jednostkowy, jednorazowy. Istotne jest, aby działania podejmowane w celu osiągnięcia zarobku były powtarzalne.

Mając na uwadze powyższe, należy podkreślić, iż podstawowe różnice między stałą działalnością gospodarczą a okazjowymi transakcjami i usługami mającymi

charakter gospodarczy wyrażają się w tym, iż działalność gospodarcza musi być prowadzona w sposób zorganizowany i ciągły. Cel zarobkowy podejmowanych przedsięwzięć gospodarczych nie jest wystarczający do stwierdzenia, iż dany podmiot prowadzi działalność gospodarczą.

1. OSOBA FIZYCZNA, ZDOLNOŚĆ PRAWNA I ZDOLNOŚĆ DO CZYNNOŚCI PRAWNYCH

Osoba fizyczna to prawne określenie każdego człowieka, który występuje jako podmiot w stosunkach cywilnoprawnych. Początek i koniec osoby fizycznej wyznaczają fakty biologiczne – urodzenie się i śmierć.

Zgodnie z art. 8 Kodeksu cywilnego każdy człowiek od chwili urodzenia ma zdolność prawną. **Zdolność prawna** to zdolność do bycia podmiotem praw i obowiązków, a więc jest to możliwość posiadania praw i obowiązków.

Zdolność do czynności prawnych to zdolność do nabywania praw i zaciągania zobowiązań własnym działaniem; inaczej – zdolność do samodzielnego i czynnego uczestnictwa w obrocie prawnym. Podkreślenia wymaga fakt, iż zdolność do czynności prawnych jest konsekwencją zdolności prawnej.

Ponownie należy podkreślić, iż zdolność prawna jest atrybutem każdego człowieka od chwili narodzin, a ustaje z chwilą śmierci. Dziecko, które urodziło się martwe, nie nabywa zdolności prawnej, nie może mieć praw i obowiązków. Szczególny status należy przypisać jednak dziecku poczętemu, a jeszcze nienarodzonemu – tzw. *nasciturusowi*. Można bowiem dokonać darowizny na rzecz *nasciturosa*, jednakże stanie się on właścicielem rzeczy dopiero, jeśli urodzi się żywy. W literaturze prawniczej ten przymiot *nasciturosa* określa się mianem warunkowej zdolności prawnej. Jeśli dziecko urodzi się martwe, wówczas dokonana na jego rzecz darowizna nie wywoła skutków prawnych.

Zdolność prawna ustaje wraz ze śmiercią człowieka. W przypadku osób zaginionych przyjmuje się, że ustaje ona, gdy sąd w postanowieniu uzna osobę zaginioną za zmarłą.

Zdolność prawna i zdolność do czynności prawnych – i to od razu w pełnym zakresie – przysługuje osobie prawnej i innym jednostkom organizacyjnym niebędącym osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje jednak zdolność prawną. Wspomniane podmioty nabywają jednocześnie zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych z chwilą wpisu do odpowiedniego rejestru. Wśród osób prawnych możemy wyróżnić np.: spółkę akcyjną, spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielnię, fundację, bank; natomiast jednostki organizacyjne (niebędące osobami prawnymi), którym jednak prawo przyznaje zdolność do czynności prawnych, to m.in.: spółka jawna, komandytowa, komandytowo-akcyjna. Warto pamiętać, że spółka cywilna jest

jedynie umową cywilnoprawną, a nie podmiotem praw i obowiązków. Podmiotowość prawną posiadają tylko i wyłącznie jej wspólnicy i to oni występują w obrocie prawnym. Zdolność do czynności prawnych w wypadku osób prawnych i innych jednostek organizacyjnych ustaje wraz z chwilą ich likwidacji lub upadłości.

Należy stanowczo odróżniać zdolność do czynności prawnych od zdolności prawnej, zwłaszcza jeśli chodzi o osoby fizyczne. Zdolność do czynności prawnych nie przysługuje bowiem człowiekowi od chwili narodzin. Nabywa się ją dopiero po uzyskaniu odpowiedniej dojrzałości i nie od razu w pełnym zakresie.

Dziecko do ukończenia 13 roku życia w ogóle nie posiada zdolności do czynności prawnych, nabywa ją dopiero gdy przekroczy ten wiek. Stąd też osoby poniżej 13 roku życia nie mogą ponosić ani odpowiedzialności cywilnej, ani karnej.

Po przekroczeniu tej granicy wieku dziecko nabywa zdolność do czynności prawnych w ograniczonym zakresie. Oznacza to, że osoby w wieku od 13 do 18 lat mogą samodzielnie podejmować tylko niektóre ściśle określone czynności, pozostałe zaś mogą dokonywać tylko za zgodę swych przedstawicieli ustawowych, którymi są najczęściej rodzice.

Stosownie do art. 20 Kodeksu cywilnego osoba ograniczona w zdolności do czynności prawnych może bez zgody przedstawiciela ustawowego zawierać umowy należące do umów powszechnie zawieranych w drobnych bieżących sprawach życia codziennego, np. zakupić mleko czy zeszyt. Osoba ograniczona w zdolności do czynności prawnych może też bez zgody przedstawiciela ustawowego rozporządzać swoim zarobkiem, chyba że sąd opiekuńczy z ważnych powodów inaczej postanowi (art. 21 K.c.). Chodzi tu o zarobek ze stosunku pracy, ale także ze świadczenia innych usług, np. w ramach przygotowania do zawodu, prac sezonowych, dorywczych, z tytułu udziału w konkursach, zawodach sportowych, z tytułu należności za zebrane grzyby, ze stypendium itp.

Osoby niemające pełnej zdolności do czynności prawnych mogą natomiast samodzielnie zawrzeć umowę o pracę. Jeśli opiekun prawny chciałby się temu skutecznie sprzeciwić, musiałby najpierw wystąpić do sądu opiekuńczego i wykazać, że dana umowa o pracę narusza interes i dobro osoby ograniczonej w zdolności prawnej. Tylko wówczas umowa o pracę, zawarta z osobą mającą ograniczoną zdolność do czynności prawnych, zostałaby usunięta z obiegu prawnego.

Osoba, która posiada ograniczoną zdolność do czynności prawnych, może niewątpliwie samodzielnie rozporządzać przedmiotami, które otrzymała od swoich przedstawicieli ustawowych do swobodnego użytku. Nie dotyczy to natomiast przedmiotów (w tym oczywiście i pieniędzy) danych przez inne osoby. Chodzi tu zatem o drobne kwoty, zabawki, które dziecko otrzymało od swoich rodziców czy

opiekunów prawnych. Natomiast swoboda dysponowania przez tę osobę nie ma zastosowania do rzeczy przedstawiających większą wartość, np. roweru czy jakiejś innej drogiej zabawki.

Osoba ograniczona w zdolności do czynności prawnych, jeśli w sprawie, w której samodzielnie działać nie może, zawarła jakąkolwiek czynność dwustronną, to ważność tejże zależy od potwierdzenia jej przez przedstawiciela ustawowego. Jeśli przedstawiciel ustawowy nie wyrazi na nią zgody, nie wywrze ona żadnych skutków prawnych.

Osoba mająca ograniczoną zdolność do czynności prawnych nie może – co do zasady – podejmować czynności jednostronnych, np. dokonać darowizny, sporządzić testamentu, czyli takich czynności do których zgodnie z ustawą wymagana jest zgoda przedstawiciela ustawowego. Jeżeli nawet tak się stanie i taka osoba dokona jednostronnej czynności prawnej, zostanie ona uznana za nieważną (art. 19 K.c.).

Jeśli chodzi o kwestię odpowiedzialności karnej, to polskie prawo wskazuje, że nie można do niej pociągnąć osoby, która nie ukończyła 17 lat. Wyjątkowo osoba, która ukończyła 15 lat, może odpowiedzieć przed sądem karnym w pewnych kategoriach przestępstw, pod warunkiem że okoliczności sprawy oraz stopień rozwoju sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste za tym przemawiają, a w szczególności, jeżeli poprzednio stosowane środki wychowawcze lub poprawcze okazały się bezskuteczne. Wobec osoby między 13 a 17 rokiem życia za czyny karalne można jednak stosować środki poprawcze i wychowawcze na podstawie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich.

Natomiast – co do odpowiedzialności cywilnej za delikty – należy dodać, iż nieletni, który ukończył 13 lat, może ponieść tego rodzaju odpowiedzialność, jeśli sąd uzna, iż stopień jego dojrzałości pozwala na przypisanie mu zarzutu winy. Ciężar dowodu spoczywa w tym zakresie na osobie poszkodowanego, który winien przed sądem wykazać, iż małoletni osiągnął taki rozwój psychofizyczny, który pozwala mu na przypisanie winy.

Odpowiedzialność cywilną za czyny wyrządzone przez osoby, którym winy przypisać nie można, czyli za osoby niemające zdolności do czynności prawnych lub posiadający ją w stopniu ograniczonym, mogą ponieść – na zasadach określonych w art. 427 K.c. – osoby sprawujące nadzór.

Pełną zdolność do czynności prawnych osoby fizyczne uzyskują z reguły z chwilą ukończenia 18 lat. Prędzej może ją nabyć jedynie kobieta w związku z zamążpójściem. Kobieta, która ukończyła 16 lat, może za zgodą sądu wstąpić w związek małżeński i z tą chwilą nabędzie już zdolność do czynności prawnych,

której nie traci, mimo ewentualnego unieważnienia małżeństwa czy rozwodu przed ukończeniem 18 lat.

Zdolność do czynności prawnych pozostaje zatem w ścisłym związku z osiągnięciem przez człowieka odpowiedniego stopnia dojrzałości psychicznej. W konsekwencji osoby chore psychicznie, mimo ukończenia 18 lat, albo w ogóle nie nabywają zdolności do czynności prawnych, albo posiadają ją jedynie w zakresie ograniczonym. Nadto może zdarzyć się sytuacja, że potrzeba ograniczenia czy pozbawienia zdolności do czynności prawnych zajdzie już w czasie gdy ta osoba zdolności tę już uzyskała. Niemniej, w stosunku do osoby pełnoletniej – ograniczenie czy też pozbawienie zdolności do czynności prawnych może nastąpić tylko na skutek orzeczenia sądu w przedmiocie ubezwłasnowolnienia. Wymóg ten dotyczy również pozbawienia zdolności do czynności prawnych osób, które ukończyły 13 rok życia, a nie ukończyły 18 lat.

Ubezwłasnowolnienie częściowe może zostać orzeczone, jeśli osoba ze względu na swój stan zdrowia psychicznego potrzebuje jedynie pomocy do prowadzenia określonego rodzaju spraw; natomiast sąd może orzec o ubezwłasnowolnieniu całkowitym w przypadku, gdy osoba w ogóle nie jest zdolna ze względu na swój stan zdrowia do pokierowania swoim postępowaniem i rozpoznania znaczenia podjętych działań.

Osoba pełnoletnia (i tylko ona) może być zatem ubezwłasnowolniona częściowo z powodu choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego rodzaju zaburzeń psychicznych, w szczególności pijaństwa lub narkomanii, jeżeli jej stan nie uzasadnia ubezwłasnowolnienia całkowitego, lecz potrzebna jest pomoc do prowadzenia jej spraw. Dla osoby ubezwłasnowolnionej częściowo ustanawia się kuratora.

Osoba, która ukończyła lat trzynaście, może być ubezwłasnowolniona całkowicie, jeżeli wskutek choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego rodzaju zaburzeń psychicznych, w szczególności pijaństwa lub narkomanii, nie jest w ogóle w stanie kierować swym postępowaniem. Dla ubezwłasnowolnionego całkowicie ustanawia się opiekuna, chyba że pozostaje on jeszcze pod władzą rodzicielską.

Decyzja o pozbawieniu czy też ograniczeniu zdolności do czynności prawnych musi być uzasadniona przede wszystkim interesem osoby ubezwłasnowolnionej, a nie interesem innych osób (w tym rodziny) czy instytucji.

2. OSOBA PRAWNA, OSOBOWOŚĆ PRAWNA

Osoba prawna to trwałe zespolenie ludzi i środków materialnych w celu realizacji określonych zadań, wyodrębnione w postaci jednostki organizacyjnej, wyposażonej przez prawo w osobowość prawną (czyli zdolność do samodzielnego,

tj. we własnym imieniu, występowania w obrocie prawnym w charakterze podmiotu praw i obowiązków jako strona stosunku cywilnoprawnego).

Przyznanie osobowości prawnej prowadzi do wyposażenia określonej jednostki organizacyjnej w zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych. Zdolność prawna jest oczywistym atrybutem osobowości (podmiotowości) prawnej. Zasadniczo osobom prawnym w pełnym zakresie przysługuje zdolność prawna. Również zdolność do czynności prawnych jest atrybutem osobowości prawnej. W przeciwieństwie do osób fizycznych, osobom prawnym przysługuje od początku (od powstania) pełna zdolność do czynności prawnych. Jej wykonywanie powierzono organom osób prawnych, które działają w sposób przewidziany w ustawie i opartym na niej statucie.

Osobami prawnymi są Skarb Państwa i jednostki organizacyjne, którym przepisy szczególne przyznają osobowość prawną (jest to kodeks spółek handlowych i inne ustawy dotyczące poszczególnych podmiotów). W przypadkach i w zakresie w nich przewidzianych organizację i sposób działania osoby prawnej reguluje również statut. Osoba prawna działa przez swoje organy (osoby lub grupy osób posiadające kompetencje do podejmowania decyzji w jej imieniu) w sposób przewidziany w ustawie lub oparty na jej statucie. Nabywa ona osobowość prawną z chwilą wpisu do odpowiedniego rejestru. Wpisy są jawne. Siedzibą osoby prawnej jest miejscowość, w której ma siedzibę jej organ zarządzający. Osoby prawne mogą posiadać niektóre atrybuty osób fizycznych, jak np. dobra osobiste, do ochrony których stosuje się odpowiednio przepisy o ochronie dóbr osobistych osób fizycznych.

Z punktu widzenia udziału ludzi w ich strukturze wyróżnia się osoby prawne typu korporacyjnego, czyli takie, z którymi osoby fizyczne są związane stosunkiem członkostwa i decydują o ich działalności (np. stowarzyszenia, spółdzielnie, związki zawodowe), oraz zakładowego, w których brak takiego powiązania z osobą prawną (np. fundacje, przedsiębiorstwa państwowe). Ze względu na pełnione funkcje dzieli się osoby prawne na gospodarcze (np. spółki handlowe, przedsiębiorstwa państwowe) oraz pozostałe, których celem nie jest prowadzenie działalności gospodarczej (np. partie polityczne, stowarzyszenia zawodowe). W obrocie cywilnoprawnym występują też jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, ale wyposażone w zdolność prawną, zdolność do czynności prawnych i w zdolność sądową (np. spółki jawne).

Skarb Państwa jest szczególną osobą prawną. W stosunkach cywilnoprawnych jest on podmiotem praw i obowiązków, które dotyczą mienia państwowego nienależącego do innych państwowych osób prawnych (np. przedsiębiorstw państwowych; jednostki takie w obrocie cywilnoprawnym występują jako podmioty samodzielne). Skarb Państwa tworzą więc wszystkie państwowe jednostki organizacyjne, które nie posiadają osobowości prawnej (np. szpital państwowy,

jednostka wojskowa). W jego imieniu występują uprawnione organy lub jednostki (np. Minister Skarbu Państwa, zakład budżetowy). Nie ponosi on odpowiedzialności za zobowiązania państwowych osób prawnych, które nie ponoszą też odpowiedzialności za zobowiązania Skarbu Państwa.

Przedmiotem i celem funkcjonowania firm jest prowadzenie działalności gospodarczej, są one skupione na osiągnięciu przychodów i generowanie zysków pomnażaniu posiadanego majątku. Zarządzaniem, kierowaniem firmą zajmują się umocowane do tego osoby.

3. KLASYFIKACJA PODMIOTÓW GOSPODARCZYCH

Znane są liczne kryteria klasyfikacji podmiotów gospodarczych. Jednostki te klasyfikuje się np. ze względu na własność, formę organizacyjno-prawną, rodzaj prowadzonej działalności czy rozmiar tej działalności.

Z punktu widzenia własności, podstawowym kryterium podziału przedsiębiorstw jest rozróżnienie na sektor publiczny i sektor prywatny.

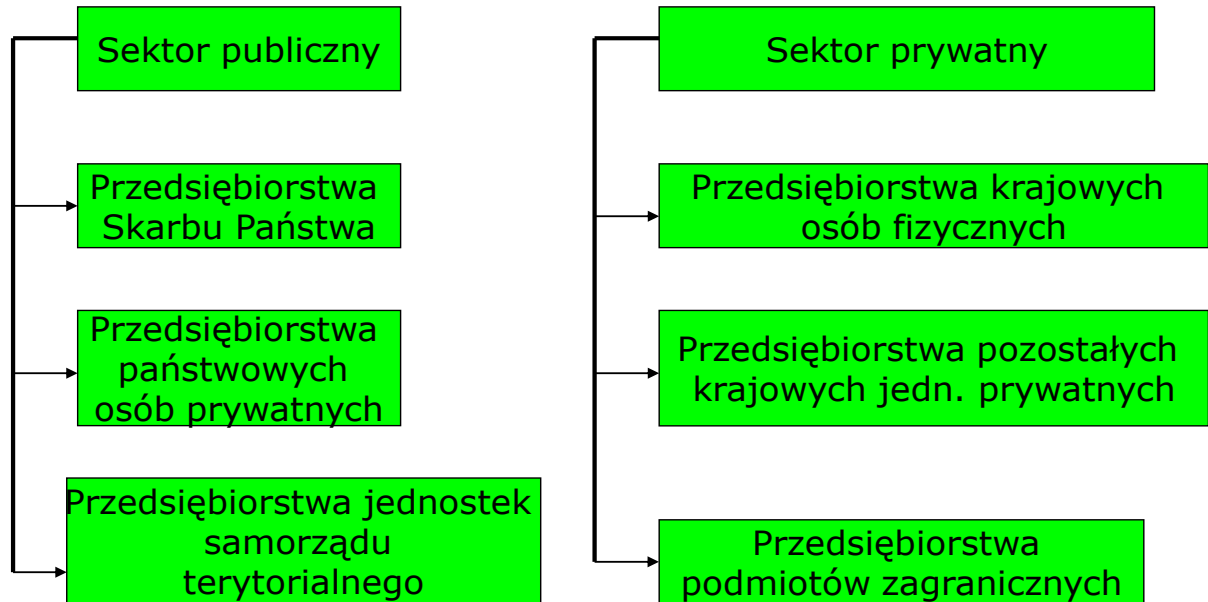
Do sektora publicznego zalicza się:

- przedsiębiorstwa Skarbu Państwa,
- przedsiębiorstwa państwowych osób prawnych,
- przedsiębiorstwa jednostek samorządu terytorialnego (komunalne).

Z kolei w sektorze prywatnym wyróżnia się:

- przedsiębiorstwa krajowych osób fizycznych,
- przedsiębiorstwa pozostałych krajowych jednostek prywatnych,
- przedsiębiorstwa podmiotów zagranicznych.

Podział przedsiębiorstw

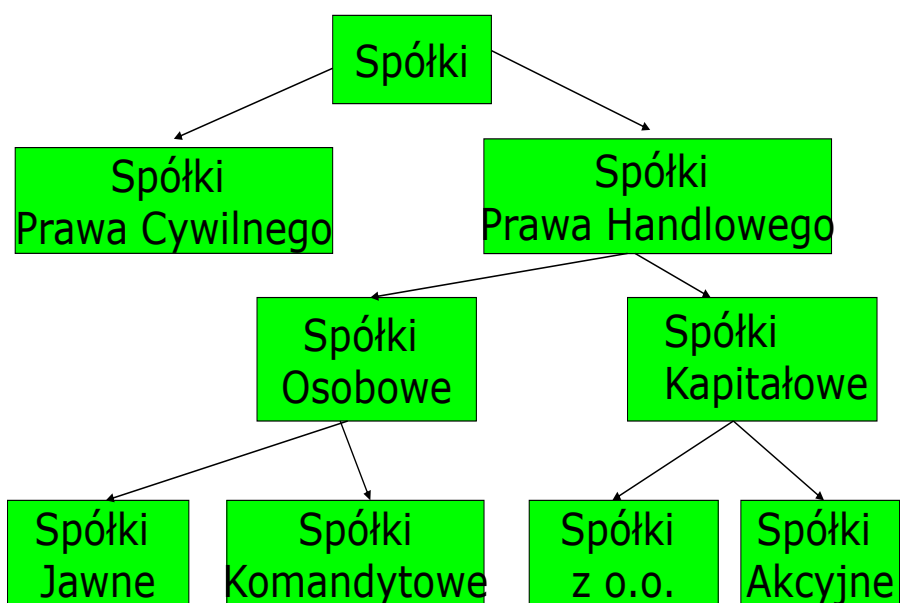

Inne kryterium podziału uczestników rynku gospodarczego, to podział według formy organizacyjno-prawnej. Ze względu na to kryterium wyróżnia się:

- osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą,
- spółkę cywilną,
- spółkę jawną,
- spółkę partnerską,
- spółkę komandytową,
- spółkę komandytowo-akcyjną,
- spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością,
- spółkę akcyjną,
- spółdzielnię,
- przedsiębiorstwo państwowe.

Poniższy schemat pokazuje podział podmiotów najczęściej występujących na rynku gospodarczym funkcjonujących w formie spółek.

Podział spółek

Z punktu widzenia formy organizacyjno-prawnej w sferze gospodarowania funkcjonuje jeszcze wiele innych podmiotów (choć nie zalicza się ich wprost do przedsiębiorstw), wśród których wymienić można, m.in.: fundacje, stowarzyszenia.

4. Polska Klasyfikacja Działalności (PKD)

Dla celów statystyki gospodarki narodowej bardzo duże znaczenie ma podział przedsiębiorstw według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD). Klasyfikacja ta porządkuje wszystkie podmioty gospodarcze funkcjonujące na rynku ze względu na ich przedmiot działania. Celem takiego pogrupowania jest nie tylko możliwość klasyfikacji i systematycznej analizy ogromnej liczby podmiotów gospodarczych, ale też chęć bliższego i lepszego poznania poszczególnych grup podmiotów, przez wyeksponowanie ich charakterystycznych cech oraz pokazania panującej między nimi różnorodności. Polską Klasyfikację Działalności opracowano na podstawie [Europejskiej Klasyfikacji Działalności](#) i jest z nią zgodna.

Funkcje spełniane przez rejestr PKD:

- klasyfikuje podmioty gospodarcze dla potrzeb krajowego urzędowego rejestru podmiotów gospodarki narodowej [REGON](#) - według rodzaju prowadzonej przez nie działalności,
- przedstawia strukturę [gospodarki narodowej](#) z punktu widzenia społecznego podziału pracy,
- ułatwia zestawienia [dynamicznych szeregów](#) dla potrzeb ekonomicznej analizy rozwoju gospodarczego,
- ułatwia opracowywanie [bilansów](#) gospodarki narodowej, w tym zintegrowanych rachunków narodowych,
- pozwala na sporządzanie porównań międzynarodowych,

W ramach PKD 2007¹ wyróżnia się:

- 21 sekcji,
- 88 działów,
- 272 grupy,
- 615 klas,
- 654 podklasy.

Tabela prezentuje 21 sekcji Polskiej Klasyfikacji Działalności 2007.

Oznaczenie sekcji PKD	Nazwa sekcji PKD
A	Rolnictwo, leśnictwo, łowiectwo i rybactwo
B	Górnictwo i wydobywanie
C	Przetwórstwo przemysłowe
D	Wytwarzanie i zaopatrywanie w energię elektryczną, gaz, parę wodną, gorącą wodę i powietrze do układów klimatyzacyjnych
E	Dostawa wody, gospodarowanie ściekami i odpadami oraz działalność związana z rekultywacją
F	Budownictwo
G	Handel hurtowy i detaliczny, naprawa pojazdów samochodowych, włączając motocykle

¹ Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności (DzU 2007, nr 251, poz. 1885).

H	Transport i gospodarka magazynowa
I	Działalność związana z zakwaterowaniem i usługami gastronomicznymi
J	Informacja i komunikacja
K	Działalność finansowa i ubezpieczeniowa
L	Działalność związana z obsługą rynku nieruchomości
M	Działalność profesjonalna, naukowa i techniczna
N	Działalność w zakresie usług administrowania i działalność wspierająca
O	Administracja publiczna i obrona narodowa; obowiązkowe ubezpieczenia społeczne
P	Edukacja
Q	Opieka zdrowotna i pomoc społeczna
R	Działalność związana z kulturą, rozrywką i rekreacją
S	Pozostała działalność usługowa
T	Gospodarstwa domowe zatrudniające pracowników; gospodarstwa domowe produkujące wyroby i świadczące usługi na własne potrzeby
U	Organizacje i zespoły eksterytorialne

Źródło: www.stat.gov.pl

Z danych Głównego Urzędu Statystycznego wynika, że w Polsce liczba firm wzrosła w 2010 roku o 4,5%, obecnie funkcjonuje ponad 3,9 miliona podmiotów. Wzrost o 4,5% to różnica między firmami zamykanymi w danym okresie, a nowo otwieranymi. W 2010 roku do rejestru REGON zgłoszono 402.000 nowych firm, było to o 15 % więcej niż w 2008 roku. Natomiast z rejestru Regon wykreślono w 2010 roku 237,7 tys. podmiotów, tzn. o 33,5 % mniej niż w 2009 roku.

Najczęściej zamykano firmy trudniące się leśnictwem, rybactwem, łowiectwem. Największe zmiany w tym zakresie zachodziły w województwie łódzkim, opolskim i kujawsko-pomorskim.

Wzrost w gospodarce liczby małych firm potwierdzają też dane Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Zwiększyła się głównie liczba najmniejszych firm, w których pracuje tylko właściciel. Takich firm, w których pracuje tylko właściciel było według ZUS na koniec 2010 roku o 75 tys. więcej niż na koniec 2009 roku.

Dynamika podmiotów Gospodarki Narodowej w rejestrze REGON

